மறந்த நிலை

“ஏய்! கிருஷ்ணா!” என்று அதட்டிக் கூப்பிட்டேன் அந்தச் சிறுவனை. ஒன்பது வயதுச் சிறுவன் அவன்; தாயில்லாப் பையன். சில மாதங்களுக்கு முன்புதான் தாயை இழந்த அந்தச் சிறுவனை, நான் இதுவரை ஒரு நாள்கூட இவ்வாறு அதட்டி அழைத்தது கிடையாது. ஆனால் அன்று அவ்வாறு கடிந்து கூப்பிடத் தூண்டிவிட்டது, பொறுமையை இழந்துவிட்ட என் மனம்!

“ஏன் மாமா?” என்றான் அவன் இடம் விட்டுக் கொஞ்சமும் நகராமலே. அவன் அருகே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது, அவனுடைய புது நாய்க்குட்டி. அதை விட்டு என் பக்கம் வர அவனுக்கு மனமில்லை. அதைக் கூட்டிக்கொண்டு என்னண்மையில் வரவும் அவனுக்குத் துணிவு இல்லை! ஆம்! என் குரல் கடுமையினின்று அவன் ஒருவாறு ஊகித்திருந்தான் என் அழைப்பின் காரணத்தை! அதையும் நான் உணர்ந்தேன்!

“இங்கே வா!” என்றழைத்தேன் நான். நான் கூற நினைந்த வார்த்தைகளை, என் குரலை உயர்த்திக் கூற, எனக்குத் தயக்கம்! தாயற்றச் சிறுவனைக் கடிந்து பேசும் கசடன் நான் என்று அக்கம் பக்கம் நினைக்க ஏன் இடந்தரவேண்டும்? நான் அவனுடன் குளிர் மொழிகள் பல பேசுவதை உலகம் பாராட்டாது. ஆனால் கடுமொழி ஒன்று கூறினாலும் குறைகாணும்! அதனால் அவனை என்னருகே வரச்சொன்னேன்.

“ஏன்? என்ன வேணும் மாமா?” என்று கேட்டான் அவன். அப்போதும் என் பக்கம் நகரவில்லை. ஆனால் "என்ன வேணும்?” என்னும் அவன் வினா என் மனதை இளக்கிவிட்டது. எனக்கு உதவிசெய்ய - தபாலாபீசுக்குப் போய்வரவோ, பத்திரிகைக்கடைக்குப் போய்வரவோ, அவன் அடிக்கடி உதவி செய்வதுண்டு எனக்கு இன்றும் அது போலே...

“இங்கே வா, சொல்றேன்” என்றேன் இப்போது கோபமில்லாமலே.

“உம், வரேன்! . . ஐயையோ . . . இருங்கோ மாமா! ஏய் ஜிக்கி! இங்கே வாடா, என்கேடா போறே!”

கிருஷ்ணா வரவில்லை என்னருகில். அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்த அவனுடைய புது நாய்க்குட்டி சற்று அப்பால் போயிருந்தது... மாட்டுக்கொட்டிற்கருகே போயிற்று... அதைப் பிடிக்கும் சாக்கில் ஓடிவிட்டான்... பத்தடி தூரத்திற்குள் அதை அவன் பிடித்தாச்சு... ஆனால் தன் தோழன் காட்டிய உதவிக் குறியை ஏற்றுக்கொண்டு அதையே சாக்காகக் கொண்டு கிருஷ்ணா தப்பிவிட்டான்.

“மாமா, இருங்கோ! ஒரு நல்ல கயிறு கொண்டுவந்து...” என்று சொல்லிக்கொண்டே வீட்டுள் மறைந்துவிட்டான், கையில் நாய்க்குட்டியுடன்.

நான் ஏமாந்தேன். ஆனால் வியந்தேன் அவன் பதிலைக்கேட்டு!

“போகிறான் பையன்! பாவம்!” என்ற எண்ணமுடன் நானும் என் காரியம் கவனிக்க வந்துவிட்டேன்.

அப்போது வாசலிலிருந்து தடதடவென்று ஓடிவந்துகொண்டிருந்தார்கள் என் குழந்தைகள் மூவரும்.

“நன்னாருக்குடா ஜிக்கி!”

“ஆமாண்டி . . . நமக்கும் ஒண்ணு வேணும்டி!”

“ஆளுக்கு ஒண்ணு வேணும்! கிருஷ்ணாவையே கேட்கலாம் . . . எப்படியானலும் எடுத்துத் தந்திடுவாண்டா குட்டிகளை!”

கொம்மாளம் போட்டுக்கொண்டே அவர்கள் புழக்கடைக்கு ஓடினார்கள். நான் எங்கு நின்றிருந்தேனோ அதே கீரைப்பாத்தியருகு நின்றுகொண்டு கிருஷ்ணாவை அழைத்தார்கள். ஒன்றுமே பேசாமல் தத்தக்கப் பித்தக்க வென்று நடைமட்டும் போட்டவாறே அவர்களைத் தொடர்ந்து சென்றிருந்த கடைசிக் குழந்தைகூட கிருஷ்ணாவை ஆ ஊ வென்று அழைத்தது!

நாய்க்குட்டியுடன் காட்சியளித்த கிருஷ்ணா எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் வர மட்டும மறுத்தான்! பயம்போலும் என்னை நினைந்து!

"நாம்பளே போலாண்டா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்த சிறு மூங்கில் வேலியைத் தாண்டி அடுத்த விட்டுப் புழக்கடையில் நுழைந்தார்கள் என் குழந்தைகள். கடைக்குட்டி கூட தன் அண்ணா உதவியால் போய்விட்டான் அவர்களுடன். பக்கத்துப் புழக்கடையிலேயே கொம்மாளம் போடத் தொடங்கினார்கள் எல்லாக் குழந்தைகளும், நாய்க்குட்டியுடன்!

ஆம்! அடுத்த வீடும் எங்கள் வீடும் அத்தனை நெருங்க இருந்ததனால் தான் கிருஷ்ணாவின் புது நாய்க்குட்டியின் வருகை எனக்குத் தொல்லையளித்தது! ஒரே வீட்டின் இரண்டு பகுதிகள் எங்கள் இல்லங்கள். முதல் நாள் மாலையும் இரவும் அந்த நாய்க்குட்டி போட்ட கூக்குரல் என்னை இரவு முழுதும் படுக்கவொட்டாமல் பாடுபடுத்தியதை நானன்றோ அறிவேன்?

"பேரனைக் கடியவேண்டாம்!" என்று சகித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவனுடைய பாட்டியும் தாத்தாவும்! நான் சும்மாயிருப்பானேன்? பக்கத்துவீட்டுக்காரன் என்னும் உரிமையுடன் நான் சொல்லி நாய் தொலைந்துபோனால், அவர்களுக்கும் இது ஒரு உதவிதானே ஆகும்? அதனால், சொல்வோம் கிருஷ்ணாவுக்கு என்றே உறுதிகொண்டிருந்தேன் சற்றுமுன்வரை.

ஆனால் திடீரென்று அந்த எண்ணம் போய்விட்டது!

"நல்ல ஜாதி நாய்தான் - காது இரண்டும் நன்றாகத் தொங்கியிருக்கே!" என்று நினைத்துப் பார்த்தபோது, எனக்குக் கலப்பற்றச் சமாதானமே ஏற்பட்டது.

ஆனால் அன்றுமாலை காரியாலத்திலிருந்து வீடு மீளும்போது... என் அற்ப மனம்... அல்ல, என் கோபம் - காலையில் சீர்செய்யப்பட்டிருந்த என் கசப்பு உணர்ச்சி - குப்பைமேட்டு நாயைப்போலத் திரும்ப பழைய நிலையையடைந்துவிட்டது! என் செய்வேன்?

நான் வீடுவந்தபோது, விட்டிலே என் கடைசிக் குழந்தைகள் இரண்டும் ஒரு நாய்க்குட்டியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்!

"அட ராமா! நம் வீட்டுக்கும் வந்தாச்சு ஒன்று?" என்ற பீதிகொண்டேன்.

"ஏய் பிரேமா? யாருடி உங்களையெல்லாம் நாய்க்குட்டியை வளர்க்கச் சொன்னா? உம்? கொண்டே விட்டுட்டுவாடி எங்கானும்?" எனக் கடிந்து ஒரு கூப்பாடு போட்டேன்

"இல்லேப்பா! இருக்கட்டும்பா!"

"சட்! அசிங்கம்! விட்டில் நாய்க்குட்டியை வளர்க்கிறது என்ன சுலபமோ? மகாபாடு!"

அவள் முகத்தில் சட்டென கலக்கம் போயிற்று.

கம்மலில்லாத குரலில், "இல்லப்பா! இது நம்மாத்துது இல்லேப்பா! கிருஷ்ணாது!, என்றாள்.

"அவன் எங்கே? இங்கே இதை விட்டுட்டு எங்கே போனான்?"

"கிருஷ்ணாவும் துரையண்ணாவும் இன்னும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வரல்லேப்பா! இன்னிக்கு வர நாழியாகும்னு கூடச் சொன்னான்! நானும் அம்பியும்தான் இதைப் பார்த்துக்கறோம்! கிருஷ்ணா வந்ததும் தந்துவிடலாம்பா!"

"உம், சரி, இருக்கட்டும்! பாவம், இந்த நாய்க்குட்டியைப் பார்த்தாலும் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கு - வாயில்லா ஜீவன்... ஒரு மாசங்கூட ஆகியிருக்காது போலிருக்கு இது பிறந்து..." என்றேன் நான்.

பிரேமாவுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிட்டது... "ஆமாம்பா! இதே குட்டி மாதிரி இன்னும் மூணு நாலு குட்டி இருந்ததுப்பா! போஸ்ட்டாப்பீஸ் காம்பவுண்டுலே விளையாடப்போனபோது இருந்துதுப்பா! கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி பார்த்தோம்... நாங்களும் ஆளுக்கு ஒண்ணு எடுத்துண்டு வந்திருக்கலாம்பா... எவ்வளவு நன்னாருக்கு நாய்க்குட்டி! பாவம், எப்படி குய்ங் குய்ங்னு கத்தறதுப்பா!...இந்தாடா அம்பி... பிடிச்சுண்டே இருடா குட்டியை!... ஏம்பா, பிஸ்கோத்து ஒன்னு கொண்டு வந்து போடறேம்பா! பாவம் ஜிக்கி!"

இத்தனை நேரம் பெண்ணின் பேச்சில் குறுக்கிடாத என் மனைவி, இப்போது குரல் கொடுத்துக்கொண்டே உள்ளேயிருந்து வந்தாள்.

"டீ, போதும் அதுக்கு பிஸ்கட்! அதிகம்போட்டால் தின்னமுடியாம சாகும்! பாருங்கோன்னா... இன்னிக்குப் பூராவும் இந்த இரண்டுபேருக்கிட்டத்தான் இருக்கு இந்தக் குட்டி! நாலு அஞ்சு பிஸ்கோத்துப்போட்டு

நாசமடிச்சாச்சு... ஆனாலும் சின்னக் குட்டி! தாய்ப்பால்' குடிக்க வேண்டியது... அதுக்கு இத்தனை பிஸ்கோத்துப்போட்டா என்னாகும்? சகிக்கல்லே இந்த மத்தியானம் பூரா இந்தக் குட்டிகள் பாடு!" என்றாள் மனைவி ஆதியோடந்தமாய்.

எனக்குத் திடீரென்று ஆவேசம் பிறந்தது. கிருஷ்ணாமீதும் நாய்க்குட்டியின் மீதும் சொல்லத் தெரியாத கோபம் மூண்டெழுந்தது!

"இதோ பாரு, பிரேமா... கிருஷ்ணா கிட்டக்கூட தரவேண்டாம்... அந்த போஸ்ட்டாபீஸ் காம்பவுண்டுலேயே விட்டுட்டு வந்துடு! மகா பாவம், தெரியுமா, இப்படிக் குட்டியை அம்மா பால் குடிக்கவிடாமல் தடுக்கிறது! அந்த மூணு நாலு குட்டியோட அம்மா நாயும் இருந்துதோ இல்லியோ? - உம்?...

"உம்... இருந்துது ஒரு நாய்... நாங்கள் எட்டி எட்டிப் பார்த்தபோது கூட குலைச்சுது..."

பிரேமா என் முகத்தைப் பார்த்தாள் - அவளுக்கு மனசில்லை குட்டியைவிட்டுவிட. சின்னஞ் சிறுகுட்டி, அது! குண்டாய், சின்னக்குட்டியாய், மெத்தென்ற கறுப்பு உடலுடன், நெற்றியிலும் நான்கு பாதங்களிலும் மட்டும் வெள்ளை மச்சங்களுடன் இருந்தது. அழகாகத்தான் இருந்தது குட்டி ஆனால் அதனுடன் படவேண்டிய மற்றதொல்லைகள்?... நேற்று இரவு அது தன் சின்னக் குரலை உச்சத்திற்கு உயர்த்தி செய்த அட்டகாசம்? கிருஷ்ணாவிடம் மட்டுமா இருக்கப்போகிறது குட்டி? முக்கால்வாசிப்போது இங்கே என் குழந்தைகளிடையே அல்லவா இருந்துவிடும்?...

அதனால் பிரேமாவின் பார்வையைக்கண்டு மனம் தளரவில்லை நான்.

"போறயாம்மா சமத்தாய்?" என்று உந்தினேன் "உம், சரிப்பா?" என்று அரை மனதுடன் எழுந்து கிளம்பினாள் அவள். அம்பிப்பயல் விவரமறியாதவன் - அவனும், 'அவளும்' நானும் ஏன் தடை செய்கிறோம்? பிரேமா போய்விட்டாள் வெளியே...அடுத்த தெருவுக்கருகிலிருக்கும் தபாலாபீசை நோக்கி!...

நான் திரும்பினேன் என் மனைவியை நோக்கி "அழகாத்தான் இருக்கு குட்டி!... பாவம், கிருஷ்ணாவுக்கு வருத்தமும் கோபமும் வரும்... ஆனால்... அப்புறம் நம்ப குழந்தைகள் கூடன்னா நாய்க்குட்டியோடேயே சுற்றும்?.... அதுக்காகத்தான்..."

"பாரேன்! அவனுக்கு அம்மா போய் இரண்டு மூணுமாசந்தானாகிறது! என்ன அழு அழுன்னு அழுதான் ஊரிலிருந்து வந்து எட்டுநாள் வரைக்கும்! இப்போ, பார் நாய்க்குட்டியை அதன் அம்மாகிட்டேயிருந்து பிரிக்கிறோமே என்கிற நினைப்பு இல்லை அவனுக்கு!" என்றேன் விழிப்புடன்!

"அதான் சகஜமாயிருக்கே உலகத்துலே... தன் நிலையை மறந்து நடக்கிறது!" என்றாள் திடும் என்று அவள்.

நான் சொன்னதும் அதே உட்பொருளைத்தான்! ஆனால் அவள் வெளிப்படையாக, எனக்குப் பதில் போல அவ்வாறு கூறவே நான் ஏனோ துணுக்குற்றாப்போலானேன்... திடீரென்று, ஆனால் இயற்கைப் பேச்சாகி, வசனம்போலத்தான் அவள் வாயிலிருந்து உதிர்ந்திருக்கிறது அந்த அறிவுரை... ஆனால் நான் மட்டும், தயக்கமுடன் 'ஆமாம்!" என்றேன்.

'நான் ஏதாவது என் நிலை மறந்து பிறத்தியாருக்கு உபதேசம் செய்தேனோ?' என்று யோசித்துவிட்டு, பிறகு அவள் பேச்சை ஆமோதித்தேன்.

'எத்தனையோ தடவைகள் நாம் ஒவ்வொருவரும் நம் நிலை மறந்து தான் பேசுகிறோம்... ஆனால் இப்போது கிருஷ்ணாவுக்கு ஆன உபதேசம் நம் நிலை மறந்து கூறுவதல்ல,' என்ற உறுதியுடன் அவள் பேச்சை ஆமோதித்துவிட்டு நான் கிருஷ்ணாவுக்காக எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

கிருஷ்ணா நாய்க்குட்டிக்காக வருவான் இங்கே... அவனை நிறுத்தி வைத்து போதிக்க வேணும்... அவன் தாய் இறந்து அவன் பிரிந்ததைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசாமல், பிரேமாவுக்குச் சொல்லி அறிவுறுத்தியதை மட்டும் சொல்ல வேண்டும் என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, உத்தியோக உடை களைந்து மாற்று உடை அணிந்தேன்.

அப்போது வந்தார்கள் துரையும், கிருஷ்ணனும்; முதற்கேள்வி நாயைப் பற்றித்தான்.

அப்போது ஒரு மாபெரும் மதகுருபோலே திரும்பினேன் நான் அவர்கள் பக்கம். கிருஷ்ணனை விளித்துக் கூறினேன்... நாய்க்குட்டியை அதன் தாயிடம் சேர்த்துவிடுமாறு பிரேமாவுக்குப் பணியிட்டதை, காரணகாரியங்களுடன் தெளிவாக்கினேன்.

"ஐயையோ, மாமா?" என்றான் அவன் ஆவேசமாக! அவன் கண்களில் நீர் நிரம்பிவிட்டது குப்பென்று.

"ஏன் கிருஷ்ணா? அது பத்திரமாயிருக்கும், அம்மா கிட்டத்தான்!" என்றேன் அர்த்த புஷ்டியுடன்.

"அது சரிதான், மாமா! ஆனால் அதோட அம்மா அங்கே இல்லையே! இருக்காதே!"

பேதைபோல நின்றிருந்தான் அந்த ஒரு நிமிஷம். மறு நிமிஷம், "இருங்கோ, நான் பார்த்துவிட்டு வரணும்!" என ஓரேபாய்ச்சலில் வாசலை நோக்கிப் பாய்ந்தோடி விட்டான் கிருஷ்ணா!

ஏதும் பேசாமல் ஏதேதோ யோசிப்பதற்குள் பிரேமா வந்து விட்டாள். அவள் கையில் நாய்க்குட்டி இல்லை.

"விட்டுட்டயாம்மா அதோட அம்மாக்கிட்ட!" என்றேன் நான் ஆவலுடன்.

"இல்லேப்பா கிருஷ்ணாகிட்டவே தான் இருக்கு! நாய்குட்டியோட அம்மாவைக் காணோம் போஸ்ட்டாபீஸ் காம்பவுண்டுலே! எப்படி விட்டுடறதுன்னு எடுத்துண்டு வந்திண்டிருந்தேன். வழியிலே கிருஷ்ணா வந்து அதை எடுத்துண்டுட்டான்! அவனண்டை கொடுத்தூட்டேன்!"

"அவன் வீட்டுக்கு வந்துட்டானோல்லியோ?"

"உம், வந்துட்டான்! இங்கே கொண்டா விளையாடலாம்னேன்! மாட்டேன்னுட்டான்..."

அவள் வார்த்தைகளுக்கு ருசுப்போல் பக்கத்து விட்டில், நாங்கள் இருந்த அறைக்கு ஓட்டினாற் போலிருந்த அவர்கள் தாழ்வாரத்தில், 'குரும் குரும்' என்று நாய்க்குட்டியின் கூச்சல், கிருஷ்ணாவின் கொஞ்சு மொழிகள்!

"அம்மா நாயைக் காணோமென்று, யோசனையுடன் குட்டியைத் திருப்பி எடுத்து வந்துவிட்டாளே! இந்தப் பிரேமாவை என்னன்னு சொல்றது!" என்று எனக்கு பெருமையுடன் கூடிய வியப்பு பிரேமாவைப் பற்றி.

"அம்மா நாயை விரட்டி விட்டு மற்ற குட்டிகளில் ஒன்றைத் தூக்கி வந்துவிட்டானே, இந்தத் தாயில்லாப் பையனை என்னவெனச் சொல்றது?' என்று கிருஷ்ணமேல் ஒரு அருவருப்பான எண்ணமும் எழுந்தது!

'பாவம். இதற்குப்போய் அவனை கோபிப்பானேன், கடிவானேன்!' என்று அலக்ஷியமாக இருந்துவிட முயன்றாலும், நான் கண்டுபிடித்த ஒரு மாபெரும் உண்மை - தாயை இழந்து தவிக்கும் அவன் தாய் நாயிடமிருந்து குட்டி நாயைப் பிரித்தானே- என்னும் மாபெரும் விஷயம் பிரமாதமாக என் மனதில் வேலை செய்தது. அதைத் தொடர்ந்து பல வேதாந்த விசாரங்கள், மனித உள்ள ஆராய்ச்சிகள் கிளம்பின மனதில். இவற்றினூடே, 'இன்றிரவுத் தூக்கம் எவ்வளவு கெடுமோ?' என்னும் விசாரமும் சேர்ந்துகொண்டது! எனவே எனக்கு கிருஷ்ணாவை நல்லுணர்ச்சிகளால் நினைக்க முடியவில்லை. தாயற்ற அவனை வெளிப்படையாக அதட்டவும் மனம் இடம் கொடாததால் மனதில் அவனைப் பற்றிய அன்பு உணர்ச்சிகள் எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டன!

கடைசியில் நான் பயந்தபடியே, அன்று இரவு படுக்கப்போகும் சமயம் நாய்க்குட்டியின் கூக்குரல் படிப்படியாக ஏறியும் இறங்கியும் கேட்டது. கிருஷ்ணாவின் தாத்தா வாசற்புறம் படுத்திருந்தார் போய்கேட்டேன். நாய் ஏன் அப்படி வீம்புக்குக் கத்துகிறாப்போல் அடித்தொண்டையுடன் கூச்சலிடுகிறது என்று. அந்தச் சிறு பிராணிக்கு அத்தகைய வீம்புக்குரல், குரலை உயர்த்திக் கத்த சக்தி இருக்கிறதா என்று எனக்கு ஆச்சரியம்!

கிருஷ்ணா அதை ஓர் அறையில் வைத்துச் சாத்திவிட்டு, உள்ளே அதற்குக் குடிக்கப்பால், படுக்கப் பாய் போட்டுவிட்டுத்தான் வந்து படுத்திருக்கிறானாம். அது அந்தப் பாலைக் குடிக்கவும் மாட்டேனென்கிறதாம் - வெளியே வந்து வீடு முழுதும் சுற்றணும் என்கிறதாம். கிருஷ்ணா எழுந்து எழுந்து, போய்ப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருகிறானாம், வந்து வந்து படுக்கிறானாம் - அவனுக்கு மட்டும் நாயின் தொல்லையால் அலுப்புச் சலிப்புத் தோன்றுவதில்லையாம்!

இனி நான் என்னசொல்ல முடியும்? அவன் அதன்மீது அவ்வளவு ஆசை - நியாயமில்லாத - கொடுமை நிறைந்த ஆசை வைத்து இருக்கிறான் - தன் நிலைமை மறந்து விட்டான். நான் சொல்ல வேணுமானால்

அவன் மனம் புண்படுமாறு சொல்லித்தான் அவனை உண்மை உணர வைக்க வேண்டும்; ஆனால் எனக்கு இந்த முறையில் இஷ்டம் இல்லை.

'சரி வந்து படுக்க வேண்டியதுதான்! தொல்லையை சகித்துக் கொண்டு இரவைக் கழிக்க வேண்டியதுதான்!' என்று நாயுறக்கம் உறங்கத் தயாராய் வந்து படுத்தேன். ஆனால் விடியற்காலம் நான் எழவில்லை! நான் துயில் விழிக்கும்பொழுது சூரிய வெளிச்சம் நன்கு பொன்னிறம் ஏறிவிட்டது.

குழந்தைகள் வெகு பரபரப்பாக இருந்தார்கள்; பிரேமா மட்டும், என்னைக் கவனித்ததும், "நாயைக் காணோமாம்பா! கிருஷ்ணா அழறான்!" என்றாள்.

அந்தத் தகவலின் முற்பகுதி மகிழ்ச்சியே அளித்தது, பிற்பகுதி மனதை இளக்கிற்று. பாவம், இரண்டு நாள் வளர்த்த தோஷம் அவன் மனம் அதன்பால் அத்தகைய உருக்கங்களை கொண்டுவிட்டது! இதை எண்ணியபோதும், அவன் தன்நிலையை மறந்து அதற்கு செய்துவிட்ட தீங்கினை நினைத்தபோதும் எனக்கு, 'ஐயோ, அசட்டுப் பிள்ளையே!' என்றுதான் தோன்றியது!

கிருஷ்ணா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வந்தான் அதேசமயம்.

"மாமா! இந்தப் பக்கமெல்லாம் நன்றாகப் பார்த்துட்டுப் போறேன்! மாமா! நாயைக் காணோம்!" என்றான் அவன்.

"உம், பாரப்பா!" என்றேன் "இங்கில்லை அது," என்று நிச்சயமாகத் தெரியும் எனக்கு - அடேயப்பா! இவ்வளவு சமத்தாகச் சத்தம் செய்யாமல் இருக்குமா நாய்க்குட்டி?

"இதோ!" என்றான் கிருஷ்ணா, கொஞ்ச நேரங்கழித்து. ஆம், நானும் பார்த்தேன் - நாய்க்குட்டி தென்பட்டது - ஆனால் அதன் கூண்டில் உயிரில்லை! எங்கள் வீட்டுப்பக்கம் இருந்த மூங்கில் கேட்டுக் கதவில் இரண்டு ஜல்லிக் கட்டைகளுக்கிடையே தலையை நுழைத்திருக்கிறது - கழுத்துக் சிக்கிக்கொண்டது! இதுதான் நான் ஊகித்த விஷயம்.

"ஐயோ மாமா." என்று அழுது கொண்டே அதன் அருகே ஓடின அவனை, அதைத் தொடவொட்டாமல் தடுத்தேன்.

"ஐயோ, மாமா - உங்களுக்குப் பிடிக்கல்லே தன்னைன்னு நாய்க்குட்டிக்குத் தெரியாது! - அதுதான் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கு! தெரிஞ்சிருந்தால் அது வந்திருக்காது..." என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு நாயைப் பார்த்தான் மீண்டும்.

எனக்கு விடை சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் சமயோசித யோசனை வந்தது.

"பாரு கிருஷ்ணா! நான் அதுக்கு நல்லது பண்ணத்தான் நினைச்சேன்னு அதுக்குத் தெரிஞ்சுபோயிருக்கு...! அதன் அம்மாவிடம் கொண்டுபோய் விடுன்னு சொல்லி அனுப்பிச்சேனோல்லியோ? பிரேமா எடுத்துண்டு போனதுலேருந்தே அதுக்குத் தெரிஞ்சிரிக்கு அடுத்தாத்து மாமா நல்லவர்னு! அதான் இந்தப் பக்கம் வரப் பார்த்திருக்கு... பாவம்! அதோட அம்மாகிட்டருந்து அதை பிரிச்சிருக்கக் கூடாது! ஏன், கிருஷ்ணா நீ ஏன் அதை அதோட அம்மாவைப் பிரிச்சு எடுத்துண்டுவந்தே?... " என்றே பேசிவிட்டேன் அவனுடன்.

"நான் எங்கே மாமா பிரிச்சு எடுத்துண்டு வந்தேன்? போஸ்டாபீஸ் மாமா அந்த அம்மா நாயையும் குட்டி நாய்களையும் விரட்டு விரட்டுன்னு விரட்டிண்டிருந்தார். நான் அங்கே போனபோது இந்தக் குட்டி பின்னாடி _மெள்ளப்போச்சு! அதையும் விரட்டிண்டிருந்தார். 'மாமா! மாமா! விரட்டாதேங்கோ! அதோட அம்மாவும் அத்தனைதூரம் ஓடிப்போயிடுத்து! நான் எடுத்துண்டு போய் வளர்க்கிறேன்'னு எடுத்துண்டு வந்தேன், மாமா. எங்க அம்மா செத்துப்போனப்புறம் தாத்தா என்னை வளர்க்கிறாரே மாமா. நாய்க்குட்டியை மனுஷாள்தானே வளர்க்கணும் அம்மா இல்லாட்டா? ஆனால், பாவம் குட்டி செத்துப்போச்சு..."

தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது கிருஷ்ணனுக்கு. எனக்கு நாவும் அடைபட்டது. மூச்சும் அடைபட்டுக் திணறியது நெஞ்சம்!

ஆஹா! என்ன தவறு செய்துவிட்டேன்! பாவம் கிருஷ்ணா தன் நிலைமை உணர்ந்துதான், கடமையுணர்ச்சியும் அன்பும் பொங்கத்தான் - குட்டியை எடுத்து வந்திருக்கிறான்!

கண்களில் நீர் பொசிய நின்றிருந்தான் கிருஷ்ணா.

"பரவாயில்லை, பேர், கிருஷ்ணா! இதுக்காக இப்படி வருத்தப்படாதே! இதெல்லாம் பிரமாதப்படுத்தி அழக்கூடாது! நமக்கென்னமோ நாய்க்குட்டி வளர்க்கிறது பிரமாத கஷ்டமான்னுதான் தோணும்! ஆனால் பாரு, ஒரு காரணமுமில்லாமல் எப்படியாச்சோ! நம்ம வீடுகளுக்கெல்லாம் இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வரது கஷ்டம்! இது நாமே வரவழைச்சுண்ட மனக்கஷ்டமுமாச்சு, பார்! இதுக்குத்தான் இந்தத் தொல்லைகளெல்லாம் வச்சுக்கக்கூடாதுங்கிறது. தெரியுமா? . . . "

இப்படி ஏதோ பொதுவாகவும் தனிப்படவும் சொல்லி வைத்து அவனைத் தேற்றினேன் நான். ஆனால் அப்போதும் நான் என் நிலைமை மறந்துதான் பேசியிருக்கிறேன் என்பதை அறிந்தபொழுது வெட்கித்தான் போனேன். ஆம்!

****

(சுதேசமித்திரன், ஜூன் 12, 1949)